

det kunstige, her er foreslaaet. Dette Ændringsforslag kan jeg altsaa ikke anbefale mine Meningsfæller at slutte sig til.

Det samme gælder om et andet Ændringsforslag, nemlig det under Nr. 109, hvor der foreslaas en Anmærkning om Nedsættelse af en Kommission angaaende forskellige Forhold mellem Privatbanernes Personale og Privatbanernes Ejere. Det er ganske vist saa, at Staten er interesseret i Privatbanerne, for saa vidt den er en stor Aktionær, men det er en bekendt Sag, at jeg og min Gruppe ikke ere Tilhængere af Statens Indgriben i private Forhold, og det forekommer os, at Regeringens Standpunkt her er det korrekte, naar den siger, at man ikke fra Statens Side kan blande sig i Forhold mellem private Arbejdsgivere og deres Arbejdere, uanset at Staten er pekuniært interesseret i Banernes Drift. Rimeligvis kan Staten paa forskellig Maade stille sig velvillig til og støtte rimelige Fordringer; men ligefrem ved en Kommission fratage de private Ledere Ledelsen af deres egne Sager det hverken kan eller skal Staten, og det kan jeg ikke være med til at støtte.

Det af Ændringsforslagene, der har været talt mest om her, er Ændringsforslaget Nr. 10, hvor der foreslaas en Bemyndigelse for den højtærede Minister til at bygge 3 Rangerlokomotiver paa indenlandske Værksteder. Ogsaa for mit Vedkommende gælder det, at den Sag har været debatteret før, og hvis jeg kom udførligt ind paa den, vilde det nødvendigvis blive Gentagelse af tidligere Udtalelser, saa meget mere som de to foregaaende Talere, der have haft Ordet, allerede have sagt adskilligt af det, jeg maatte have sagt, dersom de ikke vare komne mig i Forkøbet. Jeg vil derfor ogsaa forholdsvis kort slutte mig til Forslaget, som jeg i høj Grad anbefaler. Den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) søgte at bringe Diskussionen ind paa en Bane, som jeg ikke tror er heldig. Han søgte ved Hjælp af Citater fra tidligere Forhandlinger at faa opkastet det tomme, teoretiske Spørgsmaal, hvorvidt der her foreligger Beskyttelse, og hvorvidt Socialdemokraterne og andre Folk ere Beskyttelsesmænd eller Frihandelsmænd. Men det er ikke det, det her drejer sig om. Det, det drejer sig om, er en Samfundssag. Det er, tror jeg, og det har jeg ytret før, en Kortsynethed, som gør sig gældende hos adskillige Medlemmer her i Tinget, naar de stadig se paa disse Forhold, som om

Spørgsmaalet drejede sig om at støtte enkelte Individuer i Samfundet, om at iværksætte en Gunstbevisning til Fordel for nogle Fabrikanter eller til Fordel for disse Fabrikanters Arbejdere. Men saadan forholder det sig i Virkeligheden slet ikke. Det, det drejer sig om, er at bemyndige Ministeren til at gøre noget, der utvivlsomt er i det hele Samfunds Interesse. Det er i det hele Samfunds Interesse, at vort Lands Næringsveje udvikle sig saa stærkt som muligt, at der bliver Plads i det og Arbejde i det for saa mange som muligt og saa vellønnet Arbejde som muligt i Stedet for Arbejdsløshed og Mangel. Det er med det for Øje, man skal stemme for at give Ministeren den Bemyndigelse, her er Tale om.

Man kunde maaske sige: Er Bemyndigelsen nødvendig, har Ministeren ikke Bemyndigelsen i Forvejen? Jeg tror, den ærede Ordfører sagde noget saadant enten denne Gang eller den forrige Gang, vi havde denne Sag for. Der er vel ingen Tvivl om, at formelt kan man sige, at Ministeren har altid Bemyndigelse til at bestille de Genstande, han skal anskaffe, paa indenlandske Værksteder ligesaavel som paa udenlandske. Men jeg mindes, at i Fjor, da vi havde Sagen til Forhandling, erklærede Ministeren, at han egentlig ikke mente at have denne Bemyndigelse, og det vilde altsaa være heldigt at vedtage en saadan Udtalelse, hvorved Ministeren udtrykkelig faar Bemyndigelsen. Bemyndigelsen vil her aabenbart ikke sige det samme som Ordre, men det vil, saa vidt jeg forstaar det, være en vis Sympatitilkendelse fra Tingets Side; hvis dette Forslag vedtages, siges der, at det er i Overensstemmelse med den i Tinget herskende Aand og Tankegang, at Ministeren saa vidt muligt anskaffer disse Maskiner i Indlandet, naturligvis — det mene vi alle sammen, sikkert ogsaa alle Forslagsstillerne, det mener i alt Fald jeg — paa fornuftige Betingelser og ikke paa urimelige. Vi skulle jo huske paa, at her i Landet ere vi noget anderledes stillede end i forskellige andre Lande — jeg gentager maaske her noget, der er blevet udtalt i Fjor, men skal saa i alt Fald gøre det kort. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at andre Steder, lad os sige i Tyskland, bliver det, man anvender til Baner, paa ingen Maade noget nationalt Tab, thi det bliver givet ud i Landet selv, fra Raastoffet til det fuldendte Arbejde. Der foregaar kun indenfor selve Landet en Omflytning af Penge fra den ene til den anden, men